

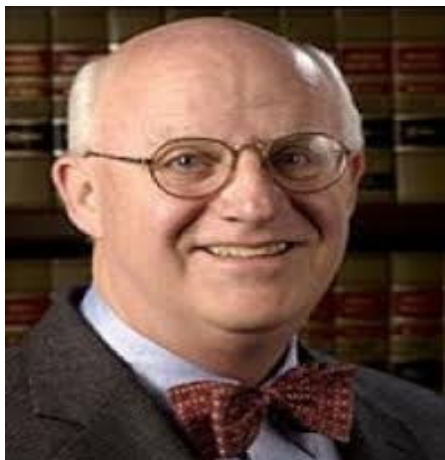
СТРАДАНИЕТО, УСПЕХЪТ И ДЕНЯТ НА СПАСЕНИЕТО

от Едуард Фюдж

превод от английски: Димитър Пращинков

2000

Информация за Едуард Фюдж

Едуард Фюдж (13.06.1944-25.11.2017), американски теолог, проповедник, юрист и писател, прочут с книгата си „Огънят, който поглъща“ и с филма, създаден по нея, „Адът и г-н Фюдж“, в който той играе главната роля. Считан е за един от най-изтъкнатите изследователи на темата за ада. През 1996 създава служение по ел. поща, gracEmail, чрез което отговаря на хиляди въпроси от хора от цял свят, свързани с християнската вяра, основавайки се изцяло и единствено на Библията.

Едуард Фюдж има бакалавърска и магистърска степен по библейски езици от Християнския Университет в Абелийн, завършил е Covenant Theological Seminary и Eden Theological Seminary и е защитил докторат по право в Юридическия Университет в Хюстън. Работил е като адвокат в Хюстън, Тексас и от 1982 г проповядва в църквата Bering Drive Church of Christ в същия град.

Страданието, успехът и “Денят на Спасението”

В днешно време, **когато религията ни е ориентирана към “успеха” на плътските желания, на човешките усилия и на гордостта, историята на Павел и на опонентите му от Коринт е особено навременна.**

Това е подробно описано в 2Кор. Въпреки, че историята е от преди 2000 години, днешната вяра на Исус църква има жизненоважна нужда **да научи три истини от нея:**

1. **Съществува огромно различие между псевдо-християните, които се ръководят от плътския дух на антихриста и християните, които живеят чрез вяра в Бога, който възкресява от смъртта.**

2. **Личните страдания на Павел е трябвало да бъдат очаквани и логични, защото е вървял по пътя на Страдащият Месия, който е умрял в “слабост” и е обявил победата си от състоянието на привидно поражение.**

3. **Появяването на този Месия е бил предсказано (800 год. по-рано) от пророк Исаия, по-точно в Ис.49, 50, и 53, което сам Павел често е посочвал като доказателство, че тогавашните хора са знаели за това.**

Едно вглеждане в 2 Кор. ни разкрива много **за истинската НИ същност.** Павел и опонентите му ни принуждават да подложим на преценка **нашата надежда, нашата безопасност и собствената си представа за “успеха” или “провала.”**

Духът на Христос и Духът на Антихриста

В 2 Кор.6:2 Павел твърди: **“Сега е това време. Виж! Сега е денят на спасение”** (мой превод). “Денят на спасение” е означавал **две съвършено различни неща** за Павел и за опонентите му от Коринт.

В тази разлика можем да видим **двата противопоставящи се духа**, които оказват влияние на всяка наша оценка и гледна точка, както и които мотивират, и оформят буквално всяка наша дума и действие.

За опонентите на Павел от Коринт “денят на спасението” е представлявал слава, очарование, власт и престиж, признание и известност. От тази гледна точка, собствената слабост и страдания на Павел представляват доказателства, отричащи положението му на Апостол и хвърлят сянка на съмнение върху автентичността на цялата му дейност. Някои от хората, които станали християни под влияние на Павел, започнали да възприемат подобна гледна точка към света. **Тези безименни опоненти прославяли плътската и повърхностна видимост на нещата** (5:12, 11:18). Те са се отрупвали взаимно с щедри похвали, **въпреки че не са могли да покажат реален плод от работата си** (3:1, 10:12, 18). Опонентите на Павел твърдели, че са “избрани” християни, а Павел саркастично ги нарича “велики апостоли” (11:5, 12:11). Те твърдели, че познават Исус в плът. Техният “Исус” преди всичко е бил извършител на чудеса, най-могъщият, чието присъствие винаги означава сила и победа над всички противници (11:3,4). От друга страна те прибързано посочвали, че Павел често е бил обект на преследване, много по-често е бил унижаван, отколкото

възвеличаван. Както той, така и учението му носели свидетелствата на много синини и кървави рани, за да подхождат на тези “позитивно мислещи”, ориентирани към “победата и успеха” проповедници. Те казват, че когато Павел проповядвал, човек едва можел да понесе тежкия мирис на смъртта (2:14-16). **Умовете на тези хора били насочени към това, което е земно, външно и скоротечно, защото живеели така, че хората да ги забелязват.**

За Павел “денят на спасението” е нещо съвършено различно. Този ден съвсем не гарантира “успех” на проповедниците според земната гледна точка. Много по-вероятно е те да бъдат преследвани по всякакъв начин (6:4,5). **Бог не гледа на своите служители по начинът, по който хората правят това (6:8-10). Павел е притежавал разсъжденията на Христос и е насочвал виждането си към онова, което е вътрешно, невидимо и вечно.** Той е вървял с вяра (4:16-5:7). Бог е дал гаранция на хората Си - Светия Дух - но Той гарантира, че **пълното освобождение ще се получи, когато Исус се върне отново, а не че сега последователите ще живеят живот, който е лишен от проблеми (1:22, 5:5).**

Колко много нашето поколение се нуждае от чувството за библейска перспектива по отношение на това, **какво трябва да се оценява като “успех!”** Антихристът все още продължава да сочи към привлекателността на забранения плод (11:3). Той все още предлага земната слава и сила на всеки, който му се поклони и го прослави (11:12-15).

Страданията на Павел и страданията на Христос

Опонентите на Павел са насочвали вниманието ни към личната му слабост, към провалите му и към забележимата му липса на “успех,” **но той въобще не се притеснявал от това.** Той не прикривал слабостта си, не е отричал, че е бил преследван, нито пък е крил трудностите и опасностите, които е изживявал. Подобно на “глупак,” той даже би могъл да ги прослави (11:30, 12:9) и с готовност допускат този факт. По този въпрос той и противниците му били на едно мнение.

Но когато става въпрос за **становището на Павел за обрязването, противните становища се демонстрират в пълната си сила и истинската състояние на нещата става ясно.** Употребявайки метафората от Откровение, сцената ни представя противоборството между Жертвеното Агне и Хвалещият се Звяр. **Клеветниците на Павел класифицират страданията му с категорията “уязвимост,” докато той ги счита за похвала за службата му, доказващи, че той е бил искрен (6:3-5).**

Въпреки това, Павел не счита тези страдания като похвални сами по себе си, нито че са белег за личната му смелост и старание. Това не е било извъртане от вида на “киселото грозде” или оправданията на един губещ човек. Павел не се опитва да спаси репутацията си, като създава религиозното учение за провала. **Павел не е бил мазохист, нито пък е бил психически неуравновесен** (въпреки, че неговите противници са го обвинявали в това - 5:13). Тъкмо обратното, неговите страдания са били белег на единението му с Христос, който също е изстрадал унижението, обвинението и поражението, но накрая е бил оправдан поради доверието му в Бога. (“**Оправдан поради доверието**” е буквално същото като “**оправдан поради вярата**” си, въпреки разликата в това, което се подчертава в двата израза.)

В 1:5 Павел казва: *”Както участваме в безграничните страдания на Христос.”* Ако някои от противниците му откривали в него и в учението му уханието на смъртта, за Павел това представлявало *“Христовият аромат за Бога”* (2:15,16). Според Павел ние *трябва “Винаги да носим в телата си смъртта на Исус ...излагани на смърт заради Исус”* (4:7,11). *“И заради Христос се радвам на слабостите си, на обидите, на трудностите, на гоненията и на големите проблеми, защото именно когато съм слаб, съм наистина силен”* (12:10). Павел проповядвал, че Христос *“бе слаб, когато бе разпънат на кръста”*, поради което самият той (Павел) е бил доволен да бъде слаб в него (13:3,4).

Разбира се, това не е представлявало признание за поражение, нито пък е показвало цялата и окончателна картина на ситуацията. За хората, които изграждат становището си по външните изяви, очевидно това е било поражение. **Христос е страдал, когато е извоювал спасението. Неговите служители също трябва да страдат, когато разясняват и разпространяват тази истина.** Всичко е толкова просто. Ако това като общо правило е вярно, то е било особено вярно за Павел. Защото той е бил избран от Христос да проповядва и да изстрада много за прослава на Страданият Месия, който самият той по-рано е преследвал (Деян.9:4,16; 22:19-21). (*Коментар: В разговора му с Анания, описан в Деян.9:15, говорейки за бъдещото служение на Павел, Исус казал: „защото аз ще му покажа, колко много трябва да пострада за Моето име.“ Д.Пр.*)

Христос е страдал не случайно, **а целенасочено, което е представлявало неразделна част от Месианската му роля съгласно пророческите предсказания на Стария Завет.** Това е било съобщението, което Павел е получил от възнесеният Исус (Деян.26:22,23) и което той без изменение е предал на слушателите си (1 Кор.15:3; 2 Кор.13:4; Рим.15:3,4). Ако в началото Павел е преследвал Самият Исус, огорчавайки

последователите Му, след това той направил не по-малко, **като споделил в Христос собствените си страдания за Негова прослава** (Фил.3:10; Кол.1:24; Рим.8:17). Ако някои хора са били скандализирани от страданията и смъртта на Исус на кръста и са гледали на това като форма на отхвърляне на Месианската Му роля, защо би трябвало да оценяват високо страданията на Павел като негов избран служител? **Но ако съгласно Библията ролята на Исус като Месия задължително е изисквала такава “слабост”, то и длъжността на Павел като апостол на Христос е изисквала той да изпие същата чаша.**

Защото точно така, както Бог е използвал случая със “слабостта” на Исус, за да покаже силата Си и да защити и да потвърди казаното от Исус (Рим.1:4; 1 Тим.3:16), **така и случаят със “слабостта” на Павел е дал възможност да бъде показана същата небесна власт и по този начин отново да потвърди и да защити Онзи, чиято надежда беше изцяло в Бога, който възкресява мъртвите** (2 Кор.1:9,10; 4:10,11; 12:9,12; 13:3,4; Фил.1:28,29; 2 Сол.1:4,5; 2 Тим.2:11).

Павел е вярвал във всичко това и по тази причина така го е проповядвал (2 Кор.4:12-14). “Денят на спасението”, както и страданието на Месията, който го обяви на хората, са били описани векове по-рано от Исаия, пророкът, **на чиито думи Исус е отговорил, като е използвал Павел като свой собствен уникален служител.**

Исаия и “Денят на спасението”

Когато в 2Кор.6:2 Павел говори за “*деня на спасението*” (мой превод), той цитира от Ис.49:8. Не трябва да се изненадваме, че този контекст оказва голямо влияние върху начинът му на мислене, защото, както вече видяхме, **тези думи са играли изключителна роля в службата му на апостол.** Това, което може да не бъде разбрано при първото прочитане е тясната връзка между “денят на спасението” от 2Кор.6:2 и преследванията и житейските трудности, подробно описани в следващите стихове 3-10. Това става още по-впечатляващо, когато се обърнем към Исаия като първоизточник на тези думи, където ще намерим същата връзка. Доносящият спасение **Месиански Служител е Страдащ Служител.** Всъщност “спасението” се отнася първо за това, **че Бог е освободил Служителя.** После това спасение било разкрито на **“всичките земни краища”** (Ис.52:10).

Това което се е случило на Месията, се случва и на Неговите хора. Той е техният Представител, той е тяхната обобщаваща фигура. В Ис.49:3 Той е наречен “**Израел,**” **въпреки че е ясно, че се говори за Месията.** Дирк Обендаал казва: “Той може да бъде наречен “Израел” (49:3), защото обобщава в себе си всички надежди, привилегии и отговорности на Израел и като Месиански Цар води Израел към изпълнение на предназначението му в историята на спасението.”

Това, което е било истина за Израел като идеал, е буквална и реална истина за Месията. Той е светият праведен остатък, **младочката,** която е израсла от сухата земя, избраният Син, който е бил призван да излезе от Египет. **Чрез Него Бог извършва спасителната си воля.**

Ис.49 описва идването на Месията и службата му по такъв начин, че той бързо бива разпознат от всеки човек, който изучава евангелията.

Бог го е призовал и Му е дал име преди раждането Му (Ис.49:1; Мат.1:21).

Бог Го пази и защитава заради мисията Му (Ис.49:2; Мат.2,4).

Бог Го притежава, признава и Му обещава да се прослави в Него (Ис.49:3; 40:5; Мат.3:13-17; темата за “славата” е основна в Евангелието на Йоан).

Но Избраният (49:7), който ще се превърне в Новият Завет на Бога (49:8) и в светлина на спасението (49:6), освен това е “*онзи, когото човек презира... онзи, от когото се гнуса народа*” (Ис.49:7). Служителят, който ще “*се възвиси и издигне*” освен това е бил повод за чудене, защото “*толкова беше погрозняло лицето му, повече от лицето на кой да е бил човек*” (Ис.52:14,14). Той не притежава “*благообразие, нито приличие, та да Го гледаме, нито красота та да Го желаем*” (Ис.53:2,3). След всички славни обещания, които Бог дал на Слугата си, Той посрещнал очевидното поражение с възгласа: “*Напразно съм се трудил, за нищо и напусто съм изнурявал силата си*” (Ис.49:4; Пс.22:1).

Но въпреки това, Той не се отчаял, а възложил цялата си надежда на Бога: “*Понеже Господ Йехова ще ми помогне, затова не се смущавам, затова съм втвърдил лицето си като камък и зная, че не ще бъда посрамен*” (Ис.50:7).

Изпълнен с тази вяра, Той казва: “*Гърба си дадох на биене и бузите си на скубачите на косми. Не скрих лицето си от безчестие и заплювания*” (Ис.50:6). А след това, с думи, които Павел също цитира, **за да окуражи християните, докато страдат** (Рим. 8:33,34), Страдащият Служител обяснява Кой е : “*Близко е Оня, Който ме оправдава; Кой ще се съди с Мене? Нека застанем заедно. Кой Ми е противник? Нека се приближи при Мене. Ето, Господ Йехова ще ми помогне. Кой ще Ме осъди?*” (Ис.50:8,9)

Бог е чул плача на Служителя си и Го е освободил. Бог казва: “*Кой измежду вас се бои от Господа и слуша гласа на Неговия Служител, но ходи в тъмнина и няма светлина? Такъв нека уповава на името*

Господно и нека се обляга на своя Бог” (Ис.50:10). Господ казва: “В благоприятно време Те послушах и в спасителен ден Ти помогнах. Ще Те опазя и ще Те дам за завет на людетe” (Ис.49:8). Бог съживил Служителят Си от смъртта и по този начин има правото да се смее последен (Пс.2:4). Осмените му противници са разбити и посрамени окончателно!

*Ето такъв е бил Исус, който Павел е проповядвал, след който е вървял и за чиято прослава е страдал. Защото страданието потвърждава, че Павел е верен служител на Новия Завет, **така както страданието е било белег на Месията**, който с тялото си е персонализирил завета. Нещо повече, страданието маркирало, че денят на Павел е “ден на спасението,” когато всички човешки надежди са се оказали напразни и праведният страдалец е трябвало да се остави в ръцете на Онзи, който възкресява мъртвите. **Противниците на Павел от Коринт не са познавали този Исус, този Бог и това спасение.** *Не е изненадващо, че те са отхвърлили и Павел!**

Нека да се молим за онези, които днес казват, че познават и представляват Спасителя, за да могат да демонстрират тава познанство чрез правилно оценяване на евангелския “успех” и евангелското “страдание.” **Нешастие е, когато всички хора говорят добре за църквата!** Пазете се от “Годината на Евангелизацията.” Много по-добре е да има “Ден на спасението.”